

gunstigere for Colonierne, end de tidligere have stillet sig for Moderlandet. Dengang, Talen var her issor om at indføre en Valglov for Færøerne, da foltes levende Trangen til at høre en Betænkning fra Folk, som boede paa Stedet. Jeg troer, at dengang vilde man have været overmaade vel fornøiet med, om Regjeringen havde sammenkaldt Mand derovre, da der ikke var noget andet Organ, hvortgennem man kunde høre Indvaanernes Betænkning. Nu derimod synes det, at man lægger meget ringe Vægt paa den Betænkning, som de 10 Mænd have afgivet over det foreslagte Lovudkast. Jeg har — som jeg ikke behøver at sige — ikke nogen særdeles Kjendskab til de coloniale Forhold, men jeg troer dog at turde sige, at blandt de Mænd, som have udgjort de 10 Mænds Raad, findes der flere, som nyde almindelig Agtelse her i Moderlandet og vistnok ogsaa i Colonierne. Jeg troer derfor ikke, at vi 6 Forslagsstillere have været uberettigede til at lægge særlig Vægt paa den Betænkning, som disse Mænd have afgivet. Jeg har jo nok hørt, at det er bleven sagt, at endel idetmindste af disse Mænd muligens repræsenterer de gamle Anskuelser, men deri kan jeg dog ikke være ganske enig; naar man seer, at Halvdelen af disse Mænd have indgivet Forslag om, at Grundloven uden videre skulde indføres, saa maa jeg for mit Bedkommende tilstaae, at jeg ikke indseer, hvad et saadant Forslag kunde lade tilbage at ønske med Hensyn til det absolut Nye i Anskuelserne.

Der er igaar yttret af den ærede 3die Landstingsmand for 3die Kreds (Vestfely), at man ikke kunde vedtage et Lovudkast, som indeholdt en saadan Bestemmelse som den, vi havde tilladt os at foreslaae under § 2 Lit. c,

uden man havde fuld Tillid til Ministeriet. Det forekommer mig nu ikke, at der her just er Leilighed ved denne Sag til at stille et Cabinetspørgsmaal eller Tillidsspørgsmaal; dersom der skulde komme en Leilighed til at reise et saadant Spørgsmaal, skal jeg ikke holde mig mere tilbage end enhver Anden i at yttre mig om, hvorvidt man kan have fuld eller ikke fuld eller slet ingen Tillid til Ministeriet. Men i denne Sag troer jeg, at dette Spørgsmaal ikke hører hjemme. Jeg troer, at Hovedsagen er — idetmindste har den været det for os Forslagsstillere — at forskaffe Colonierne et berettiget Organ, hvortgennem de kunde udtale deres Tanker. Naar man seer hen til, hvor megen Tvivl der har været blandt de Medlemmer af Landstinget, hvem Alle tillægge den største Sagkundskab i denne Sag, med Hensyn til de Anskuelser, som have gjort sig gjældende paa Colonierne, saaledes som de foreligger i Betænkningen, saa forekommer det mig, at der er meget stærk Opfordring for det ærede Thing til at sige: „Vi trænge til et saadant Organ, paa hvilket vi kunne støtte os i Lovgivningsager, vedkommende Coloniernes Anliggender.“ — Den høitærede Finantsminister har tidligere yttret, at han ikke havde Noget imod, at man forkastede dette Lovudkast. Jeg kan vel indsee, at den høitærede Finantsminister ikke vilde sole sig generet ved, fremdeles at bestyre Verne under den Forsatning, de tidligere have havt; men, med al Anerkjendelse af den høitærede Finantsministers Dygtighed, troer jeg rigtigt nok, at man vilde gjøre Colonierne en slet Tjeneste, naar man ikke vilde give dem Leilighed til at yttre deres Mening med Hensyn til Coloniernes Regjering for Fremtiden.